

мена хижа, съ наведени черни стени, съ изядена отъ много мѣста врата. Вратата пращи и скърца, като че пѣшка и охка, при всѣко повѣйване на вѣтъра. Вѣтърътъ съ особна яростъ напада върху тази сиромашка колиба, като да иска да я понесе на нѣкжде; а вратата пѣшка и скрибуца, и гнилата слама на покрива силно шумоли, като да проси за милостъ. Иванка се спре до прага на хижата и надникна презъ изкривеното прозорче. Въ стаячката тъмно. „Трѣбва да надзърна за болната клетница“, — помисли си Иванка. — „Азъ я бѣхъ почти забравила. Мажътъ ми казваше, че вчера ѝ било по-добре. Па и тя, горката, е съвсемъ сама. Нѣма кой да я нагледва“.

И Иванка почука на вратата; заслушва се... Въ кѣщицата тишина. Никой не отговаря. „Охъ тежко ти и горко! — мисли си тя, изправена на прага, — за болестъ ли ти бѣше, когато на врата ти висятъ сираци да гледашъ. Наистина, да кажемъ — тя има само две дечица; ала за това пѣкъ е вдовица и всички шетни и грижи падатъ само на нейната глава. И на туй отгоре още болестъ! Охъ, клетница си ти!“

— Ей, съседке! — викна Иванка и си мисли: „дълбоко е заспала, та не се пробужда тъй лесно!“

Вѣтърътъ забуча, както понапредъ. Иванка започва да трепери отъ студъ и влага. Тя се готви вече да си отива, когато съ силенъ напоръ вѣ-

търътъ, безъ малко да ѝ свали дрехата отъ гърба, разлюлѣ старата врата, и тя сама се разтвори. Иванка престѣпи прага и влѣзе. Фенерътъ ѝ свѣтна и огрѣ тъмната безмълвна стаячка. До стената, тъкмо срещу вратата, върху единъ купъ нечиста слама лежи трупътъ на издѣхналата вдовица. Главата ѝ клюмнала назадъ; на студеното ѝ посинѣло лице съ незатворени уста, не застиналъ още изразътъ на ужасъ и отчаяние. На две крачки отъ трупа на майката, въ сиромашка люлчица, две мънички момченца, бледнички, ала бузести и кѣдравки, прилепили едно до друго русокоситѣ си главички, дълбоко и тихо спятъ, безъ да искатъ да знаятъ за близкостта на смъртта и рева на бурята. На умиране, майка имъ имала сила да имъ завие крачката съ голѣмия старъ месалъ и да ги покрие съ дрехата си, за да ги запази отъ студъ и влага. Тѣхното дѣхане е равно и спокойно; чинѣше се, че тѣ спятъ тъй сладко и дълбоко, че нищо не може да ги пробуди. А бурята все не се уталожва, бучи, реве...

Иванка се запѣти бързо, бързо за у дома си. Тя носи нѣщо подъ дрехата си. Сърдцето ѝ тупа силно; тя не смѣе да се обърне назадъ, като да я гони нѣкой отподире. Да не би най-после да е откраднала нѣщо отъ покойницата?

Като стигна у дома си, тя сложи своя товаръ на постелката и го закри внимателно, за да не се види. После тя седна